

Ešče furt tomu nevěřim, že byla Tali takhle moc hodná. To houno pominu, to v tý záplavě poslušnosti taktně zmizí ☐ .

Brtník jel prodat naše starý autíčko do Rokycan .Páč jsem ho ukecala, že do Áček rozhodně naši Bobinu nedám a nařídila mu, ba přímo nakázala!!!! ☐ ☐ , že aby se v servisu zeptal toho pána, co se znají, jestli on neví, kde Bobinu slušně prodat. Ne slušně ve smyslu peněz, ale myšleno ve slušným servisu. Nesmějte se mi 😊, ale nechci, aby auto, který dobře sloužilo, pak posloužilo šmelinářům, který nehrajou čistou hru a který nehodlám podporovat. Takový vynikající auto, jakým je ve svém věku Bobina, nebude prodávat někdo, kdo je šméčkař. No, takže v pondělí, kdy vyrazil, jsme zůstávali v Prahé a venčení bylo čistě na mě. Brtník sice říkal, že až se vrátí, že s Tali půjde pořádně, že stačí, když ji vezmu krátce ven. Ale....

Nehodlala jsem sice rozjíždět nějakou velkou akci, protože po víkendu byli oba unavení, ale prostě jsem je vzala naráz a říkala si, že se to nějak vyvine. A vyvinulo. Vzhledem k tomu, že odpoledne přšelo, což by pochopitelně nevadilo, nejsem z cukru, ale taky hlavně bouřilo - a to už vadí, páč buřiny v polích se bojím, rozhodla jsem se nakonec, že ze psů typicky vesnických pro tentokrát udělám psy typicky sídlišní. Neboli - budeme se placatit za barákem. U potůčku a rybníčků, na louce a tak.

Od té doby jsem jsme vyšli z bytu jsem se nepřestávala divit, cože to mám s sebou za hodný psejky. DVA hodný psejky. Původně jsem chtěla vyjít z domu košíkově a navolno, ale pak jsem si to na poslední chvíli rozmyslela, a ten úplný začátek jsme si dali vodítkově. Vzhledem k tomu, že kousek od vchodu byla Barča a s ní malej pinč, bylo to myslím i moudré rozhodnutí. ☐ Přes to, že teda Tali sešla schody ukázkově a na jedničku s hvéždou. Vzala jsem to doprava a když už jsem ji chtěla pustit, vidím že v dálce jde paní s odrostlým štěndem dlouhosrstý kolie. Už se jednou setkali a protože kolie jsou takový něžný stvoření, tak Tali projev ve štěndu vyvolal spíš obavy, než nadšení. Takže jsem si Štajníka přivolala, Tali nechala na vodítku a přivolala si jí taky. Paní si pesana taky cvakla na vodítko a došly jsme k sobě. Nahlásila jsem, že košík je protiprasečí opatření, nikoliv kvůli bezpečnosti okolí. Pejsa dneska nebyl za ustrašence, takže jsem po dohodě Tali mohla odcvaknout. Chovala se tentokrát hezky, jen si čuchla, žádný divočiny. A.....neběžela ani samou radostí ze sebe a toho, jak je šikovná, pod balkony. Což je u ní častý jev, že když něco udělá dobře, rozdivočí se sama ze sebe a jede vyrobit nějakou krávovinu. Asi aby si nezkazila imáge Lotra Babinskýho, či čo. Ale koná tak s železnou pravidelností. Ne tak teď, kdy jsme šli všichni tři společně dál.

A došlo na lámání chlebička, neb jsme došli na roh zelenýho paneláku, kde na jeho konci je jeden z nejoblíbenějších Talibufetů - keře sesazený do kruhu, kde někdo furt hází starý

pečivo a u vchodu je neskutečná zásobárna potravin. Přesně v místě kudy vede cestička dolů k potůčku začala zrychlovat a že zaseeeee poběžíííí. TAM. A tak já sem volalááá, že “Tadýyy demeee, Tališííí, tadyyy demeee.” A ..... málem mě to porazilo, když se otočila a běžela radostně zpátky. Pak málem porazila teda ona mne, páč se moc těšila na ty odměny, co jsem jí nabídla za její vzorovanost. A šlo se dolů k tý vodičce. A tam měla Talinka svoje velkovolno, a taky velikou radost. Proč? No protože někdo vrátil to rákosí přece!! Asi, že se na těch výletech, který jsme teď podnikali, chovala docela hezky, tak jí to tam přichystal někdo. Já to nebyla, já jsem přísná, rákosí by se ještě nekonalo, ale po týhle procházce už jo, to jo. Páč to by si ho zasloužila. I když to nebyla procházka v úplně pravém slova smyslu, protože jsme se daleko nedostali. Ale vím, že tady to bylo poslední místo, kde nám to jakožtakož fungovalo a tak jsem chtěla, abychom si to moc nezkazily. Takže Tali dostala volno a šla si štrachat do toho rákosí. A Rumíček se rozradostnil, že mě má jen pro sebe. Jeeenže já husa hlooopááá zapomněla balonek. Pokoušela jsem se, zcela nečestně a nesportovně ☹️, přesvědčit ho, ať si jde taky čuchat, že má taky volno. Ale on že radši se mnou. “Tak jak to tetkon uděláme Rumíčku? ” rozhlídla jsem se kolem sebe. A poslala ho oběhnout lavičku, pak stromek. Poslala jsem ho běžet doleva, poslala jsem ho běžet doprava a jen tak jsme si blbli a taky se zuřivě přetahovali. O Talivodítka, toooo byl boj!!

A pořád se štrachalo v tom rákosí. Když se ale zavolalo..... tak se bez zbytečných zdržovaček taky k mému překvapení i co? Příběhlo. A to radostně příběhlo. Jednou dokonce rovnou přes rybníček ☐☐. To je celá Tali, zavoláte “Poood’ honeem Talinkooo.”, a ona to je schopná to vzít opravdu honem. Přímo přes ten rybníček. Hodí tam placáka, stihne se napít, dvakrát hupsne a už se sápe nahoru. Mokrá a zabahněná. Ale veselá. Tak to pak taky musíte bejt pochopitelně veselí, to jinak nejde. Pak jsme si s Rumíčkem chvíli i cvičili a k tomu cvičení si přivolali i Talinku. Tý se teda úplně moc nechtělo, radši by dělala bejkárny v rákosí, ale nakonec se připojila. Bylo to jen nakrátko, takže pak si mohla jít zase šupem zpátky. A my si šli s Rumíčkem skákat přes potůček.

A to se k námi připojila sama od sebe, Talinka jedna. Udála hoptá a hoptá. A pak ještě jednou hoptá, ale to do křoví opodál. Bylo to jen na chvíli, takže stejně jako minule, jen si k tomu ňufla, prasnice jedna flekatá. Ale příběhla hezky, to se musí nechat, takže jsem se jen zcela přirozeně xichtila, když jsem zjistila, k čemu to zas čuchla. Dostala sedni a já šla prát košík do potůčku. Pak ho měla mokrej a to se zase xichtila vona ☐☐. Zajímavý. Když s ním prve lemtala z rybníčku, to jí mokrej košík nevadil. Teď to vzala jako trest za to houno ☐. Ne že by mi to vadilo, či bylo dokonce líto. Strouhala jsem ji mrkef 🤪. A nechala jí, ať si zase chvíli hraje. My šli mezitím nahoru. Jakmile jsem pískla, zvedla hlavu a běžela. A já taky, na

druhou stranu. Dopadla mě ve vteřině a byla veleodměněna.

Zamířila jsem k tomu poslednímu paneláku a..... nic. Vůbec nic. Neběžela tam. Šla si myšočuchat do svahu nad potůčkem. Hmmmm. Tak jsme jí nechali a hráli si s Rumíčkem na cvičence. Přiběhla za námi a chvíli s námi trdlovala na place a pak jsem jí zas poslala za těma myšma. Rumíček si našel kámošku a šel dělat blbinky kravinky. Když pak s kámoškou odcházel zapískala jsem, ať se kouká taky někdy vrátit ☐ . A protože bylo pískáno, a protože na to nikdo flekatej nereagoval, což by měl, došla jsem si pro ty fleky osobně. A přísněpřísným hlasem jsem se otázala fleků CO to má znamenat. K mému překvapení fleky zareagovaly a připojily se bez mrknutí oka k nám, navíc s výrazem - promiň. To poslední dobou neznám teda.

Stejně tak jako poslední dobou neznám to, že ..... že bychom si mohly fakt spolu hrát, že by ze hry neutekla za čímkoliv. Teď jsem si to mohla užít do plnejch. Protože když jsme došli domů, tak páníček tam ještě pořád nebyl. No, vzhledem k tomu, že jel zpátky vlakem..... ☐ ☐ , tak se není čemu ani divit. A tím pádem, bylo jasné, že mu půjdeme naproti. Takže jsme se doma jen ochomejtli a za chvíli šli zase za barák a..... tam..... jsme si hráli. Teda hrálY, hrálY. Páč to nebylo ani tak tentokrát s Rumíčkem, jako spíš právě s Tali. Rumíček si šel ponejprv čuchat. Ono tím pobytem na vesnici má trošek čuchacího deficitu, tak to musí dohnat. Ale jasně, že se taky zapojil, to jooo. Když se hrálo třeba na Odloženou babu ☐ . To se pejsci odložej a pánčička se krade do pryč. S Tali teda musí vychytat, jak daleko a taky hlavně jak "nápadněneviditelně" se musí odkrádat. Neb když přeženu vzdálenost, nebo se odkrádám velmi nááápadně nenápadně, vypudí jí to do honičky dřív, než odpočítám. A to je pak hlavně nebezpečný, páč když vám hópne na záda ten mastodont flekatej a vy to nečekáte... máte kapek potíže.

Bylo vidět že se baví. Stejně tak jako se bavila, když měla dělat otočku, oběhnout stromek a jiný pitominky. Pak mi udělala velkou radost, ale opravdu velkou. To když opodál procházel soused s berňákem . Rozeběhla se za ním a!!... na zavolání se po malým zaváhání vrátila. Byla jsem moc ráda, protože soused jest pejskař velmi nezodpovědný. V majetku tří příšerných pseudopudlů, který všem ostatním pudlům dělají jen ostudu. Uječený koule, který se navolno pohybují prostorem a otravují lidi. Berňák patří dceři, asi hlídají a tak byl kupodivu na vodítku. Jak se pes chová nevím, takže o to víc, jsem uvítala, že fakt poslechla. Odměnou byla plná hrst, sundaný košík a hra. Abychom si mohly zahrát, musela mít sundaný košík, takže jsem ji pojistila tím, že jsem ji cvakla na vodítko a nabídla hru na přetahovanou. O druhý konec vodítka. Řvala u toho jak prokopnutá, vypadalo to, že mě bude snad porcovat za živa ☐ ☐ . Rumíček doběhl hezky pro odhozenej košík a pak si stříhli s už zase

Nevěřim, nevěřim a nevěřim.

okošíkovanou Tali honičku. V dálce jsem viděla, že se blíží Brtník a tak jsem je k sobě přivolala a..... vypustila to stádo na něj □ □ . Dopadli ho a zabili ho tlapou společnou a nerozdílnou. Ukázali jsme ještě páníčkovi, jak dáváme závody z dálky na podestu, kdože tam bude první a už se šlo domů.

Na to, že jsme se v podstatě od domu skorem nehnuli, byli oba slušně vyblbnutý a i unavený. Takže jsme si mohli dřepnout fšící k televizi a povalovat se s pocitem příjemně stráveného odpoledne.